

פרקי דר"א פט"ז

(ג) על העבודה מניין, דכתיב [משלי טו, ח] ותפלת ישרים יצונו. ומה היא העבודה, זו תפלה, שכן מצינו בדניאל דאמר לה דרינש [דניאל ו, יז] אלהך די אנת פלח לה בתדירא. (ד) וכי יש עבודה בבבל, אלא זו תפלה. ועל גמילות חסדים

פרי צדיק חנוכה אות ד'

ועבודה אור בהמ"ק שהוא אור העבודה ואחר החורבן תפלה במקומו וכמ"ס צפרד"א (ר"פ כז) ומדרש שמואל רבנא (פ"ב) מקרא די אנת פלח ליה יבנא' (ברכות כו:): תפלות כנגד חמדין תקטו וזריב (תענית ב.). עבודה שהיא בלב וז תפלה וכן אומרים בברכת עבודה וא"י ישראל ותפלתם סי' כי נס"ע" תפלה שהוא כעומד לפני המלך מאיר תשבת הלך. ועמוד הג' שהוא גמ"ח

ב"ח או"ח סי' צח

ומ"ש ומעומד דומיא דעבודה וכו'. אין דעת רבינו שמקנת מו"ל נתפלה מעומד הוא כדי שמהא דומיא דעבודה דכלאו הכי לריך עמידה כדכתיב נאצרהס (בראשית יט כז) אל המקום אשר עמד שם ומכאן למדנו גם כן קביעות המקום לתפילה אלא דעת רבינו היא שיכון האדם נתפלתו בכל הלכותיה שיהא דוגמת הקרבן כדי להעלות התפילה למקום שהקרבן עולה וכן השואת הרגלים דילפינן ליה מורגליהס רגל ישרה כתב רבינו שיכון לרגלי הכהנים בשעת העבודה ואע"ג דלא אשכחן בשום דוכתא דלריכין להשוות רגליהס בשעת העבודה נראה דרצונו לומר שהיו לריכין להשוות רגליהס שיהיו שני רגליו על הרצפה לא רגלו אחת על הרצפה ורגלו אחת על הכלי או על האבן ואע"ג דקמיציעא ליה צפרק שני דזבחים (דף כ"ד). ופשטיין דאס ינטל הכלי או האבן ויעמוד על רגל אחת ויעבוד עבודתו כשרה מכל מקום לכתחלה לריך להשוות רגליו שיהיו שניהם על הרצפה: ומ"ש ושלא יחויך וכו' ובינו לקרקע דוגמת הקרבן שחציצה פוסלת בינו לבין הכלי ובינו לרצפה. צ"ב דזבחים (טו:): מן עומד על הכלים שיש חציצה בין רגליו לרצפה פסל את העבודה ובגמרא (דף כ"ד). מנלן דתנא דז' רבי ישמעאל הואיל ורצפה מקודשת לעמוד עליה ולשרת שהרי דוד קדשה בשמי תודות וכו' וכלי שרת מקודשין דכתיב (צמדנ' ו א) וימסחם ויקדש אותם מה כלי שרת לא יהא דבר חוץ צינו לבין כלי שרת בקבלת הדם דכתיב (ויקרא ד ה) ולקח הכהן שמהא לקיחתו צעמנו של כהן אף רצפה לא יהא דבר חוץ צינו לבין הרצפה: ונראה ודאי דלא אמר רבינו שלא יחויך דבר צינו לבין הקרקע אלא למנוה מן המונח

טור או"ח סי' צח

ומבקש ליפטר ממנה: ד ואחר שיעשה כל זה מובטח לו שתתקבל תפלתו [ה] שהתפלה היא במקום הקרבן דכתיב (הושע יד ג) ונשלמה פרים שפתינו וכתיב (דברים יא יג) ולעבדו בכל לבבכם וכי יש עבודה בלב אלא איזו היא עבודה שהיא בלב הוי אומר זו תפלה (תענית ב.). ולפיכך צריך ליזהר שתהא דוגמת הקרבן בכוונה ולא יערב בה מחשבה אחרת כמו המחשבה שפוסלת בקדשים. ומעומד דומיא דעבודה דכתיב (דברים יח ה) לעמוד לשרת. והשואת הרגלים ככהנים בשעת העבודה. וקביעות מקום כמו הקרבנות שכל אחד קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמיו. ושלא יחויך דבר בינו לבין הקיר (ג) ובינו לקרקע דוגמת הקרבן שחציצה פוסלת בינו לבין הכלי ובינו לרצפה. וראוי הוא שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה כגון בגדי כהונה אלא שאין כל אדם יכול לבזבז על זה. ומכל מקום טוב הוא שיהיו לו מכנסים מיוחדים לתפלה משום נקיות. ואחר שיעשה דוגמת הקרבן עולה לריח ניחוח למקום שהקרבן עולה והמלאך עושה אותה כתר לקונו: ה ואל יחשוב ראוי הוא שיעשה הקדוש ברוך הוא את בקשתי כיון שכיונתי בתפילתי דאדרבה זהו שמזכיר עונותיו אלא יחשוב שיעשה הקדוש ברוך הוא בקשתו בחסדו כי יאמר בלבו מי אני דל ונבזה בא לבקש מאת מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אם לא מרוב חסדיו שהוא מתנהג בהם עם בריותיו:

אורחות חיים הלכות תפילה סי' עח

שהן שומרות אותנו מן החטא ודרשו ז"ל עיר קטנה ואנשים בה מעט זה צבור ובא אליה מלך גדול זה הקב"ה ומצא בה איש מסכן וחכם ומלט הוא העיר בחכמתו זה ש"צ. וכשם שמחשבה פוסלת העבודה: כשאינה מחשבה ראויה לקרבן כך בתפלה. וכשם שחויץ לזמנו וחויץ למקומו מפגל כך חויץ למקום הראוי לתפלה וחויץ לזמן הראוי לתפלה. וכשם שנבחרו הכהנים שהם משבט לוי לעבודתו לפי שנבדק אותו השבט להקב"ה כך יש להעמיד אדם כשר וירא שמים ודבק בדרכי השם לש"ץ להתפלל על הצבור שהתפלה במקום עבודה. ועונש ש"צ שאינו ראוי והגון ובקי ועומד לקר' בתורה שהיא הוראות ומשפטים ואיסורין והיתרין אין מקיפין לו כשאר עונשים כדכתיב בקרובי אקדש והעד נדב ואביהוא וקרן ועדותו ופרץ עוזה ועזיהו כשגבה לבו לעבוד. ודרשו ז"ל נתנה עלי בקולה